

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce Ing. J. P.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Keršnerem, advokátem, se sídlem Orlí 18, Brno, proti **žalovanému Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru sociálních věcí, se sídlem Tomáše Bati 3792, Zlín (dříve Okresnímu úřadu v Uherském Hradišti), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 33 Cad 53/2003 - 21 ze dne 25. 8. 2003,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Stanislavu Keršnerovi, **se přiznává** odměna v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně. Tímto usnesením krajský soud odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Okresního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 4. 12. 2002, č. j. Odv/MěÚ/37/02, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 14. 10. 2002, č. j. soc/7427/02, o snížení dávky sociální potřeby z důvodu nedoložení požadovaných dokladů o skutečných odůvodněných nákladech na domácnost. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud poukázal na to, že žaloba byla podána ve věci sociální péče, která soudnímu přezkumu nepodléhá, proto byla ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žaloba odmítnuta.

Stěžovatel se v kasační stížnosti zabývá postupem správního orgánu ve věci, který shledává nezákonným. Stěžovateli ustanovený advokát pak v doplňku kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2003 uvádí, že kasační stížnost je podávána v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s., a to z důvodu uvedeného zejména v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s ní v rozporu, a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. V další části kasační stížnosti je rovněž poukazováno na nesprávný postup správního orgánu a stěžovatel závěrem vyslovil názor, že vše, co uvedl, prokazuje

jednoznačně vady řízení, neboť správní orgán nesprávně celou věc posoudil a vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisu, navíc je v rozporu s příslušnými důkazními prostředky, které správní řád k prokázání skutečností rozhodných pro posouzení připouští.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost podle části třetí hlavy III dílu 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že podanou kasační stížnost není možno věcně projednat, ale je namíště ji odmítnout jako nepřipustnou.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí; kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Z citovaného ustanovení je zřejmé, že předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu, nikoli opět rozhodnutí žalovaného vydané v posledním stupni správního řízení, proti kterému směřovala žaloba v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. Kasační stížnost musí proto směřovat proti důvodům, o které opřel svůj výrok krajský soud a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Soudní řád správní vymezuje v § 103 důvody, pro které lze kasační stížnost podat. Tento výčet je taxativní a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je nepřipustná taková kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Toto ustanovení tedy stanoví jednu z výjimek přípustnosti kasační stížnosti proti každému rozhodnutí předpokládaných výše citovaným § 102 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nezákonnost usnesení krajského soudu namítá především z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud žalobu stěžovatele neprojednával věcně, ale odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřipustnost, aniž se zabýval důvodností žalobních bodů, bylo proti takovému usnesení možno podat kasační stížnost pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze namítnout nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (např. v rozhodnutí publikovaném pod č. 427/2004 Sb. NSS), že pod tento důvod spadají veškeré skutečnosti, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení tedy i případné nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení či jeho procesní pochybení.

Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoliv zpochybnil rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který rozhodnutím o odmítnutí žaloby nikterak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale rozhodl o tom, že napadené rozhodnutí správního orgánu nepodléhá přezkumu soudu ve správním soudnictví.

Námitky stěžovatele, jejichž obsahem a rozsahem je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 1 s. ř. s.), tedy nezpochybnily rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Jestliže tedy kasační stížnost nic krajskému soudu nevytýká (a namísto toho se zabývá postupem žalovaného správního orgánu), není tu žádný důvod, pro který by Nejvyšší správní soud mohl usnesení krajského soudu přezkoumat.

Kasační stížnost se tedy opírá pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud ji

proto z tohoto důvodu odmítl (§ 104 odst. 4 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 120 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2003, č. j. 33 Cad 53/2003 - 35, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Stanislavu Keršnerovi byla přiznána odměna ve výši 2150 Kč (z obsahu spisu vyplývají provedené dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu